

THE PALIVERSE PROJECT

Το σύμπαν της σοφίας του Βούδα

Ο Τριμερής Κανόνας (Tīrīṭaka)

Ο Κανόνας των Ομιλιών (Sutta Piṭaka)

3. Η συλλογή των συνδεδεμένων ομιλιών (3. Saṃyutta
Nikāya)

1. Το βιβλίο με τους στίχους (1. Sagāthāvaggo)

8. Συνδεδεμένες ομιλίες με τον Βανγκίσσα (8. Vaṅgīśasaṃyuttaṃ)

[SN 8.1-12, PTS 1.185-1.196]

PaliVerse

3. Η συλλογή των συνδεδεμένων ομιλιών

1. Το βιβλίο με τους στίχους

8. Συνδεδεμένες ομιλίες με τον Βανγκίσα

1. Η ομιλία για την αποχώρηση

209. Έτσι έχω ακούσει - Κάποτε ο σεβάσμιος Βανγκίσα διέμενε στην Αλαβί, στο ιερό μνημείο Αγγκαλάβα, μαζί με τον σεβάσμιο Νιγκρόντακάππα, τον μέντορά του. Εκείνη την περίοδο ο σεβάσμιος Βανγκίσα ήταν νεότερος, πρόσφατα αναχωρητής, αφημένος πίσω ως φύλακας του μοναστηριού. Τότε αρκετές γυναίκες, αφού στολίστηκαν, πήγαν στο μοναστήρι Αγγκαλάβακα για να δουν το μοναστήρι. Τότε στον σεβάσμιο Βανγκίσα, αφού είδε εκείνες τις γυναίκες, δημιουργήθηκε δυσαρέσκεια, η λαγνεία κατέβαλε τη συνείδησή του. Τότε στον σεβάσμιο Βανγκίσα ήρθε αυτή η σκέψη: «Αλίμονο, είναι απώλεια για μένα, πράγματι δεν είναι κέρδος για μένα· είναι κακή τύχη για μένα, πράγματι δεν είναι καλή τύχη για μένα· αφού σε μένα έχει δημιουργηθεί δυσαρέσκεια, η λαγνεία καταβάλλει τη συνείδησή μου, πώς θα μπορούσε να είναι δυνατόν εδώ, κάποιος άλλος να απομακρύνει τη δυσαρέσκειά μου και να δημιουργήσει ευχαρίστηση. Γιατί να μην απομακρύνω εγώ ο ίδιος τη δυσαρέσκεια του εαυτού μου και να δημιουργήσω ευχαρίστηση;» Τότε ο σεβάσμιος Βανγκίσα, αφού ο ίδιος απομάκρυνε τη δυσαρέσκεια του εαυτού του και δημιούργησε ευχαρίστηση, εκείνη τη στιγμή είπε αυτούς τους στίχους:

«Εμένα που έχω αναχωρήσει από την οικογενειακή ζωή στην άστεγη ζωή, λογισμοί με κατατρέχουν, αυθάδεις αυτοί από τον Σκοτεινό.

«Γιοι ευγενών, μεγάλοι τοξότες, εκπαιδευμένοι, με δυνατά τόξα· θα μπορούσαν να περικυκλώσουν από παντού χίλιους που δεν τρέπονται σε φυγή.

«Ακόμη κι αν περισσότερες από αυτές έρθουν γυναίκες· ποτέ δεν θα με ταραξουν, εμένα που είμαι εδραιωμένος στη Διδασκαλία.

«Διότι αυτοπροσώπως έχω ακούσει αυτό, από τον Βούδα, τον συγγενή του ήλιου· την οδό που οδηγεί στο Νιμπάνα, εκεί ο νους μου χαίρεται.

«Αν έτσι με πλησιάζεις ενώ διαμένω, Κακέ· έτσι θα κάνω, θάνατε, ούτε τον δρόμο μου θα δεις».

2. Η ομιλία για τη δυσαρέσκεια

210. Κάποτε... κ.λπ... ο σεβάσμιος Βανγκίσα διέμενε στην Αλαβί, στο ιερό μνημείο Αγγκαλάβα, μαζί με τον σεβάσμιο Νιγκρόντακάππα, τον μέντορά του. Εκείνη την περίοδο ο σεβάσμιος Νιγκρόντακάππα, μετά το γεύμα, έχοντας επιστρέψει από τη συλλογή τροφής, έμπαινε στο μοναστήρι, και έβγαινε το βράδυ ή την επόμενη μέρα την κατάλληλη ώρα. Εκείνη την περίοδο στον σεβάσμιο Βανγκίσα είχε δημιουργηθεί

δυσαρέσκεια, η λαγνεία κατέβαλλε τη συνείδησή του. Τότε στον σεβάσμιο Βανγκίσα ήρθε αυτή η σκέψη: «Αλίμονο, είναι απώλεια για μένα, πράγματι δεν είναι κέρδος για μένα· είναι κακή τύχη για μένα, πράγματι δεν είναι καλή τύχη για μένα· αφού σε μένα έχει δημιουργηθεί δυσαρέσκεια, η λαγνεία καταβάλλει τη συνείδησή μου· πώς θα μπορούσε να είναι δυνατόν εδώ, κάποιος άλλος να απομακρύνει τη δυσαρέσκειά μου και να δημιουργήσει ευχαρίστηση. Γιατί να μην απομακρύνω εγώ ο ίδιος τη δυσαρέσκεια του εαυτού μου και να δημιουργήσω ευχαρίστηση;» Τότε ο σεβάσμιος Βανγκίσα, αφού ο ίδιος απομάκρυνε τη δυσαρέσκεια του εαυτού του και δημιούργησε ευχαρίστηση, εκείνη τη στιγμή είπε αυτούς τους στίχους:

«Έχοντας εγκαταλείψει τη δυσαρέσκεια και την τέρψη, και εντελώς τον λογισμό βασισμένο στην οικογενειακή ζωή·
ας μη δημιουργεί νοητική μόλυνση πουθενά, χωρίς νοητικές μολύνσεις, χωρίς τέρψη, αυτός πράγματι είναι μοναχός.

«Ό,τι εδώ στη γη και στον αέρα, και η υλική μορφή βασισμένη στον κόσμο·
οτιδήποτε φθείρεται, όλα είναι παροδικά, έτσι κατανοώντας ζουν οι απελευθερωμένοι.

«Στις προσκολλήσεις οι άνθρωποι είναι προσκολλημένοι, στο ορατό και το ακουστό, στην αισθητηριακή πρόσκρουση και το αισθητό·
εδώ απομάκρυνε την επιθυμία, χωρίς λαχτάρα, αυτόν που εδώ δεν προσκολλάται, αυτόν αποκαλούν σοφό.

«Και οι βασισμένοι στα έξι, με λογισμούς, πολλά μη σύμφωνα με τη Διδασκαλία εδραιωμένα στους ανθρώπους·
και να μην ανήκει σε ομάδα πουθενά, ούτε να είναι αυτός που μιλάει χυδαία, αυτός είναι μοναχός.

«Ικανός, για πολύ καιρό αυτοσυγκεντρωμένος, χωρίς απάτη, συνετός, χωρίς λαχτάρα·
τη γαλήνια κατάσταση έφτασε ο σοφός, εξαρτώμενος από αυτήν, έχοντας επιτύχει το τελικό Νιμπάνα, περιμένει τον χρόνο».

3. Η ομιλία για τον ευπρεπή

211. Κάποτε ο σεβάσμιος Βανγκίσα διέμενε στην Αλαβί, στο ιερό μνημείο Αγγκαλάβα, μαζί με τον σεβάσμιο Νιγκρόντακάππα, τον μέντορά του. Εκείνη την περίοδο ο σεβάσμιος Βανγκίσα περιφρονούσε άλλους ευπρεπείς μοναχούς εξαιτίας της δικής του ποιητικής έμπνευσης. Τότε στον σεβάσμιο Βανγκίσα ήρθε αυτή η σκέψη: «Αλίμονο, είναι απώλεια για μένα, πράγματι δεν είναι κέρδος για μένα· είναι κακή τύχη για μένα, πράγματι δεν είναι καλή τύχη για μένα· που εγώ περιφρονώ άλλους ευπρεπείς μοναχούς εξαιτίας της δικής μου ποιητικής έμπνευσης». Τότε ο σεβάσμιος Βανγκίσα, αφού ο ίδιος δημιούργησε μεταμέλεια στον εαυτό του, εκείνη τη στιγμή είπε αυτούς τους στίχους:

«Εγκατάλειψε την αλαζονεία, Γκόταμα, και εγκατάλειψε την ατραπό της αλαζονείας·
εντελώς προσκολλημένος στην ατραπό της αλαζονείας, είχες μεταμέλεια για μακρύ χρόνο.

«Λερωμένη από περιφρόνηση η γενιά, χτυπημένη από αλαζονεία πέφτει στην κόλαση·

θλίβονται οι άνθρωποι για μακρύ χρόνο, χτυπημένοι από αλαζονεία, γεννημένοι στην κόλαση.

«Διότι δεν θλίβεται ποτέ ο μοναχός, ο νικητής της οδού, ο ορθά ασκούμενος· και φήμη και ευτυχία βιώνει, αυτόν που βλέπει τη Διδασκαλία τον αποκαλούν αποφασισμένο.

«Για αυτό εδώ χωρίς στειρότητα με επίμονη προσπάθεια, έχοντας εγκαταλείψει τα νοητικά εμπόδια, καθαρός· και έχοντας εγκαταλείψει την αλαζονεία εντελώς, με την αληθινή γνώση τερματιστής, ειρηνικός».

4. Η ομιλία για τον Άναντα

212. Κάποτε ο σεβάσμιος Άναντα διέμενε στη Σαβάτθι, στο άλσος του Τζέτα, στο μοναστήρι του Ανάθαπίντικα. Τότε ο σεβάσμιος Άναντα, αφού ντύθηκε το πρωί και πήρε το κύπελλο και τους χιτώνες του, μπήκε στη Σαβάτθι για προσφερόμενη τροφή, με τον σεβάσμιο Βανγκίσα ως συνοδό μοναχό. Εκείνη την περίοδο στον σεβάσμιο Βανγκίσα είχε δημιουργηθεί δυσaráσκεια, η λαγνεία κατέβαλλε τη συνείδησή του. Τότε ο σεβάσμιος Βανγκίσα απευθύνθηκε στον σεβάσμιο Άναντα με στίχο:

«Καίγομαι από ηδονικό πάθος, η συνείδησή μου φλέγεται·
καλώς, πες μου τη σβέση, από συμπόνια, Γκόταμα».

«Από διαστροφή της αντίληψης, η συνείδησή σου φλέγεται·
απόφευγε το σημάδι, το ελκυστικό που συνδέεται με πάθος.

«Τις δραστηριότητες βλέπε ως ξένες, ως πόνο και όχι ως εαυτό·
σβήσε το μεγάλο πάθος, μη καίγεσαι ξανά και ξανά.

«Ανάπτυξε τη συνείδηση στο μη ελκυστικό, πλήρως εστιασμένη, καλά
συγκεντρωμένη·
η μνήμη επί του σώματος ας είναι σε σένα, γίνε πλήρης αποστασιοποίησης.

«Και ανάπτυξε το χωρίς χαρακτηριστικά, εγκατάλειψε την υπολανθάνουσα
τάση για αλαζονεία·
τότε μέσω της πλήρους συνειδητοποίησης της αλαζονείας, θα βαδίζεις
γαλήνιος».

5. Η ομιλία για την καλή ρήση

213. Προέλευση στη Σαβάττχι. Εκεί ο Ευλογημένος απευθύνθηκε στους μοναχούς: «Μοναχοί». «Σεβάσμιε κύριε», απάντησαν εκείνοι οι μοναχοί στον Ευλογημένο. Ο Ευλογημένος είπε αυτό:

«Η ομιλία, μοναχοί, προικισμένη με τέσσερις ιδιότητες είναι καλά ειπωμένη, όχι κακά ειπωμένη· άμεμπτη και ανεπίκριτη από τους νοήμονες. Ποιες τέσσερις; Εδώ, μοναχοί, ένας μοναχός λέει μόνο το καλά ειπωμένο, όχι το κακά ειπωμένο· λέει μόνο σύμφωνα με τη Διδασκαλία, όχι παρά τη Διδασκαλία· λέει μόνο το αγαπητό, όχι το δυσάρεστο·

λέει μόνο την αλήθεια, όχι το ψέμα. Με αυτές τις τέσσερις ιδιότητες, μοναχοί, προικισμένη η ομιλία είναι καλά ειπωμένη, όχι κακά ειπωμένη, άμεμπτη και ανεπίκριτη από τους νοήμονες». Αυτά είπε ο Ευλογημένος, και αφού τα είπε αυτά, ο Καλότυχος, ο Διδάσκαλος, είπε επιπλέον αυτό:

«Οι αγαθοί είπαν ότι το καλά ειπωμένο είναι το ύψιστο·
ας λέει κανείς σύμφωνα με τη Διδασκαλία, όχι παρά τη Διδασκαλία, αυτό είναι το δεύτερο·
ας λέει το αγαπητό, όχι το δυσάρεστο, αυτό είναι το τρίτο·
ας λέει την αλήθεια, όχι το ψέμα, αυτό είναι το τέταρτο».

Τότε ο σεβάσμιος Βανγκίσα, αφού σηκώθηκε από τη θέση του, αφού τακτοποίησε τον άνω χιτώνα του πάνω από τον έναν ώμο, αφού χαιρέτησε με ενωμένες παλάμες προς την κατεύθυνση του Ευλογημένου, είπε στον Ευλογημένο: «Μου έρχεται έμπνευση, Ευλογημένε, μου έρχεται έμπνευση, Καλότυχε». «Ας σου έρθει, Βανγκίσα», είπε ο Ευλογημένος. Τότε ο σεβάσμιος Βανγκίσα επαίνεσε τον Ευλογημένο μπροστά του με κατάλληλους στίχους:

«Ας λέει κανείς εκείνη ακριβώς την ομιλία, με την οποία δεν θα βασάνιζε τον εαυτό του·
και δεν θα έβλαπτε τους άλλους· αυτή πράγματι είναι η καλά ειπωμένη ομιλία.

«Ας λέει μόνο αγαπητή ομιλία, η ομιλία που είναι ευπρόσδεκτη·
αυτός που χωρίς να υιοθετεί κακά, λέει το αγαπητό στους άλλους.

«Η αλήθεια πράγματι είναι αθάνατη ομιλία, αυτή είναι η αιώνια αρχή·
στην αλήθεια, στο όφελος και στη Διδασκαλία, είπαν ότι οι αγαθοί είναι εδραιωμένοι.

«Την ομιλία που λέει ο Βούδας, ασφαλή για την επίτευξη του Νιμπάνα·
για τον τερματισμό του βασάνου, αυτή πράγματι είναι η ύψιστη των ομιλιών».

6. Η ομιλία στον Σαριπούττα

214. Κάποτε ο σεβάσμιος Σαριπούττα διέμενε στη Σαβάτθι, στο άλσος του Τζέτα, στο μοναστήρι του Ανάθαπίντικα. Εκείνη την περίοδο ο σεβάσμιος Σαριπούττα δίδασκε, παρακινούσε, ενθάρρυνε και ευχαριστούσε τους μοναχούς με μια ομιλία για το Ντάμμα, με ευγενική ομιλία, ευχερή, χωρίς τραύλισμα, ικανή να εξηγεί το νόημα. Και εκείνοι οι μοναχοί, αφού έδειξαν ενδιαφέρον, αφού έδωσαν προσοχή, αφού συγκέντρωσαν όλο τον νου, άκουγαν τη Διδασκαλία με προσεκτικό αυτί. Τότε στον σεβάσμιο Βανγκίσα ήρθε αυτή η σκέψη: «Αυτός ο σεβάσμιος Σαριπούττα διδάσκει, παρακινεί, ενθαρρύνει και ευχαριστεί τους μοναχούς με μια ομιλία για το Ντάμμα, με ευγενική ομιλία, ευχερή, χωρίς τραύλισμα, ικανή να εξηγεί το νόημα. Και εκείνοι οι μοναχοί, αφού έδειξαν ενδιαφέρον, αφού έδωσαν προσοχή, αφού συγκέντρωσαν όλο τον νου, άκουγαν τη Διδασκαλία με προσεκτικό αυτί. Γιατί να μην επαινέσω τον σεβάσμιο Σαριπούττα μπροστά του με κατάλληλους στίχους;»

Τότε ο σεβάσμιος Βανγκίσα, αφού σηκώθηκε από τη θέση του, αφού τακτοποίησε τον άνω χιτώνα του πάνω από τον έναν ώμο, αφού χαιρέτησε με ενωμένες παλάμες προς την κατεύθυνση του σεβάσμιου Σαριπούττα, είπε στον σεβάσμιο Σαριπούττα: «Μου

έρχεται έμπνευση, φίλε Σαριπούττα, μου έρχεται έμπνευση, φίλε Σαριπούττα». «Ας σου έρθει, φίλε Βανγκίσα». Τότε ο σεβάσμιος Βανγκίσα επαίνεσε τον σεβάσμιο Σαριπούττα μπροστά του με κατάλληλους στίχους:

«Με βαθιά σοφία, συνετός, επιδέξιος στην οδό και τη μη-οδό·
ο Σαριπούττα με μεγάλη σοφία διδάσκει τη Διδασκαλία στους μοναχούς.

«Διδάσκει και συνοπτικά, μιλάει και εκτενώς·
σαν τον ήχο του μαϊνά, εκφράζει την έμπνευσή του.

«Καθώς αυτός διδάσκει, ακούνε τη γλυκιά φωνή του·
με ήχο ευχάριστο, αξιόκουστο, χαριτωμένο·
με ανυψωμένη συνείδηση, χαρούμενοι, οι μοναχοί δίνουν προσοχή».

7. Η ομιλία για την τελετή πρόσκλησης για νουθεσία

215. Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στη Σαβάτθι, στο Ανατολικό Μοναστήρι, στο μέγαρο της μητέρας του Μιγκάρα, με μια μεγάλη Κοινότητα μοναχών, περίπου πεντακόσιους μοναχούς, όλοι τους Άξιοι. Εκείνη την περίοδο ο Ευλογημένος, την ημέρα της τήρησης των κανόνων, τη δέκατη πέμπτη, της τελετής πρόσκλησης για νουθεσία, καθόταν στο ύπαιθρο περιστοιχισμένος από την Κοινότητα μοναχών. Τότε ο Ευλογημένος, αφού κοίταξε την Κοινότητα των μοναχών που ήταν σιωπηλή, απευθύνθηκε στους μοναχούς: «Λοιπόν τώρα, μοναχοί, σας προσκαλώ για νουθεσία. Μήπως με επικρίνετε για κάτι σωματικό ή λεκτικό;»

Όταν αυτό ειπώθηκε, ο σεβάσμιος Σαριπούττα, αφού σηκώθηκε από τη θέση του, αφού τακτοποίησε τον άνω χιτώνα του πάνω από τον έναν ώμο, αφού χαιρέτησε με ενωμένες παλάμες προς την κατεύθυνση του Ευλογημένου, είπε στον Ευλογημένο: «Δεν επικρίνουμε εμείς, σεβάσμιε κύριε, τον Ευλογημένο για τίποτε σωματικό ή λεκτικό. Διότι ο Ευλογημένος, σεβάσμιε κύριε, είναι αυτός που εγείρει τη μη εγερμένη οδό, αυτός που δημιουργεί τη μη δημιουργημένη οδό, αυτός που διακηρύσσει τη μη διακηρυγμένη οδό, ο γνώστης της οδού, ο ειδήμων της οδού, ο επιδέξιος στην οδό. Οι μαθητές όμως τώρα, σεβάσμιε κύριε, διαμένουν ακολουθώντας την οδό, προικισμένοι μετά από αυτόν· και εγώ, σεβάσμιε κύριε, προσκαλώ τον Ευλογημένο για νουθεσία. Μήπως με επικρίνει ο Ευλογημένος για κάτι σωματικό ή λεκτικό;»

«Δεν σε επικρίνω, Σαριπούττα, για τίποτε σωματικό ή λεκτικό. Σοφός είσαι, Σαριπούττα, με μεγάλη σοφία είσαι, Σαριπούττα, με ευρεία σοφία είσαι, Σαριπούττα, με χαρούμενη σοφία είσαι, Σαριπούττα, με ταχεία σοφία είσαι, Σαριπούττα, με οξεία σοφία είσαι, Σαριπούττα, με διεισδυτική σοφία είσαι, Σαριπούττα. Όπως, Σαριπούττα, ο πρωτότοκος γιος ενός βασιλιά παγκόσμιου μονάρχη συνεχίζει σωστά τον τροχό που τέθηκε σε κίνηση από τον πατέρα του· ακριβώς με τον ίδιο τρόπο κι εσύ, Σαριπούττα, τον ανυπέρβλητο τροχό της Διδασκαλίας που τέθηκε σε κίνηση από εμένα, τον συνεχίζεις σωστά».

«Αν λοιπόν ο Ευλογημένος δεν με επικρίνει, σεβάσμιε κύριε, για τίποτε σωματικό ή λεκτικό. Μήπως όμως, σεβάσμιε κύριε, ο Ευλογημένος επικρίνει αυτούς τους πεντακόσιους μοναχούς για κάτι σωματικό ή λεκτικό;» «Ούτε αυτούς τους πεντακόσιους μοναχούς, Σαριπούττα, επικρίνω για τίποτε σωματικό ή λεκτικό. Διότι, Σαριπούττα, από αυτούς τους πεντακόσιους μοναχούς, εξήντα μοναχοί είναι κάτοχοι

της τριπλής αληθινής γνώσης, εξήντα μοναχοί είναι κάτοχοι των έξι ανώτερων γνώσεων, εξήντα μοναχοί είναι απελευθερωμένοι και με τους δύο τρόπους, και οι υπόλοιποι είναι απελευθερωμένοι μέσω της σοφίας».

Τότε ο σεβάσμιος Βανγκίσα, αφού σηκώθηκε από τη θέση του, αφού τακτοποίησε τον άνω χιτώνα του πάνω από τον έναν ώμο, αφού χαιρέτησε με ενωμένες παλάμες προς την κατεύθυνση του Ευλογημένου, είπε στον Ευλογημένο: «Μου έρχεται έμπνευση, Ευλογημένε, μου έρχεται έμπνευση, Καλότυχε». «Ας σου έρθει, Βανγκίσα», είπε ο Ευλογημένος. Τότε ο σεβάσμιος Βανγκίσα επαίνεσε τον Ευλογημένο μπροστά του με κατάλληλους στίχους:

«Σήμερα τη δέκατη πέμπτη για τον εξαγνισμό, πεντακόσιοι μοναχοί έχουν συγκεντρωθεί·
αυτοί που έκοψαν τους νοητικούς δεσμούς και τα δεσμά, χωρίς φασαρία, με εξαλειμμένη την επαναγέννηση, σοφοί.

«Όπως ένας βασιλιάς παγκόσμιος μονάρχης, περιστοιχισμένος από υπουργούς·
περιοδεύει τριγύρω αυτή τη γη που φτάνει μέχρι τον ωκεανό.

«Έτσι αυτόν που νίκησε τη μάχη, τον αρχηγό του караβανιού, τον ανυπέρβλητο·
οι μαθητές υπηρετούν, κάτοχοι της τριπλής αληθινής γνώσης, που εγκατέλειψαν τον θάνατο.

«Όλοι είναι γιοι του Ευλογημένου, κανένας κούφιος δεν υπάρχει εδώ·
αυτόν που καταστρέφει το αγκάθι της επιθυμίας, τον συγγενή του ήλιου, τιμώ».

8. Η ομιλία για τους πάνω από χίλιους

216. Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στη Σαβάτθι, στο άλσος του Τζέτα, στο μοναστήρι του Ανάθαπίντικα, με μια μεγάλη Κοινότητα μοναχών, χίλιους διακόσιους πενήντα μοναχούς. Εκείνη την περίοδο ο Ευλογημένος δίδασκε, παρακινούσε, ενθάρρυνε και ευχαριστούσε τους μοναχούς με μια ομιλία για το Ντάμμα συνδεδεμένη με το Νιμπάνα. Και εκείνοι οι μοναχοί, αφού έδειξαν ενδιαφέρον, αφού έδωσαν προσοχή, αφού συγκέντρωσαν όλο τον νου, άκουγαν τη Διδασκαλία με προσεκτικό αυτί. Τότε στον σεβάσμιο Βανγκίσα ήρθε αυτή η σκέψη: «Αυτός ο Ευλογημένος διδάσκει, παρακινεί, ενθαρρύνει και ευχαριστεί τους μοναχούς με μια ομιλία για το Ντάμμα συνδεδεμένη με το Νιμπάνα. Και εκείνοι οι μοναχοί, αφού έδειξαν ενδιαφέρον, αφού έδωσαν προσοχή, αφού συγκέντρωσαν όλο τον νου, άκουγαν τη Διδασκαλία με προσεκτικό αυτί. Γιατί να μην επαινέσω τον Ευλογημένο μπροστά του με κατάλληλους στίχους;»

Τότε ο σεβάσμιος Βανγκίσα, αφού σηκώθηκε από τη θέση του, αφού τακτοποίησε τον άνω χιτώνα του πάνω από τον έναν ώμο, αφού χαιρέτησε με ενωμένες παλάμες προς την κατεύθυνση του Ευλογημένου, είπε στον Ευλογημένο: «Μου έρχεται έμπνευση, Ευλογημένε, μου έρχεται έμπνευση, Καλότυχε». «Ας σου έρθει, Βανγκίσα», είπε ο Ευλογημένος. Τότε ο σεβάσμιος Βανγκίσα επαίνεσε τον Ευλογημένο μπροστά του με κατάλληλους στίχους:

«Περισσότεροι από χίλιοι μοναχοί υπηρετούν τον Καλότυχο· αυτόν που διδάσκει τη Διδασκαλία χωρίς σκόνη, το Νιμπάνα χωρίς φόβο από πουθενά.

Ακούνε τη Διδασκαλία άσπιλη, διδαγμένη από τον Πλήρως Αυτοφωτισμένο· λάμπει πράγματι ο Αυτοφωτισμένος, με την Κοινότητα μοναχών μπροστά του.

Το όνομά σου είναι Νάγκα, Ευλογημένε, ο έβδομος σοφός μεταξύ των σοφών· σαν μεγάλο σύννεφο γινόμενος, βρέχει τους μαθητές.

Βγαίνοντας από την ημερήσια διαμονή, με επιθυμία να δει τον Διδάσκαλο· ο μαθητής σου, μεγάλε ήρωα, αποδίδει σεβασμό στα πόδια σου, ο Βανγκίσα».

«Αυτοί οι στίχοι, Βανγκίσα, τους είχες σκεφτεί από πριν, ή μήπως σου έρχονται αυθόρμητα;» «Δεν τους είχα σκεφτεί από πριν, σεβάσμιε κύριε, αυτούς τους στίχους, αλλά μου έρχονται αυθόρμητα». «Τότε λοιπόν, Βανγκίσα, ας σου έρθουν ακόμη περισσότεροι στίχοι που δεν έχεις σκεφτεί από πριν». «Ναι, σεβάσμιε κύριε», απάντησε ο σεβάσμιος Βανγκίσα στον Ευλογημένο και επαίνεσε τον Ευλογημένο με ακόμη περισσότερους στίχους που δεν είχε σκεφτεί από πριν:

«Υπερβαίνοντας το μονοπάτι παραπλάνησης του Μάρα, περιφέρεται σπάζοντας τις στειρότητες· αυτόν κοιτάζτε, που απελευθερώνει από τα δεσμά, μη προσκολλημένο, που διαιρεί σε μέρη.

Για τη διάβαση της νοητικής πλημμύρας, δίδαξε πολλών ειδών οδό· όταν αυτό το αθάνατο διδάχθηκε, αυτοί που βλέπουν τη Διδασκαλία στέκονται ακλόνητοι.

Ο φωτοδότης, διαπερνώντας, είδε την υπέρβαση όλων των καταστάσεων· γνωρίζοντας και πραγματοποιώντας, δίδαξε το υπέρτατο στους πέντε».

«Όταν η Διδασκαλία έχει διδαχθεί τόσο καλά, ποια αμέλεια μπορεί να υπάρχει για αυτούς που συνειδητοποιούν τη Διδασκαλία;

Γι' αυτό στη Διδαχή εκείνου του Ευλογημένου· επιμελής πάντα ας τιμά και ας εξασκείται».

9. Η ομιλία για τον Κοντάνια

217. Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στο Ρατζάγκαχα, στο Άλσος των Μπαμπού, στο καταφύγιο σίτισης σκιούρων. Τότε ο σεβάσμιος Ανιασικοντάνια, μετά από πολύ καιρό, πήγε εκεί όπου ήταν ο Ευλογημένος· αφού πλησίασε, έπεσε με το κεφάλι του στα πόδια του Ευλογημένου, φιλούσε τα πόδια του Ευλογημένου με το στόμα του, τα έτριβε με τα χέρια του και ανακοίνωνε το όνομά του: «Κοντάνια είμαι, Ευλογημένε, Κοντάνια είμαι, Καλότυχε». Τότε στον σεβάσμιο Βανγκίσα ήρθε αυτή η σκέψη: «Αυτός ο σεβάσμιος Ανιασικοντάνια, μετά από πολύ καιρό, πήγε εκεί όπου ήταν ο Ευλογημένος· αφού πλησίασε, έπεσε με το κεφάλι του στα πόδια του Ευλογημένου, φιλούσε τα πόδια του Ευλογημένου με το στόμα του, τα έτριβε με τα χέρια του και

ανακοίνωνε το όνομά του: 'Κοντάνια είμαι, Ευλογημένε, Κοντάνια είμαι, Καλότυχε'. Γιατί να μην επαινέσω τον σεβάσμιο Ανιασικοντάνια μπροστά στον Ευλογημένο με κατάλληλους στίχους;»

Τότε ο σεβάσμιος Βανγκίσα, αφού σηκώθηκε από τη θέση του, αφού τακτοποίησε τον άνω χιτώνα του πάνω από τον έναν ώμο, αφού χαιρέτησε με ενωμένες παλάμες προς την κατεύθυνση του Ευλογημένου, είπε στον Ευλογημένο: «Μου έρχεται έμπνευση, Ευλογημένε, μου έρχεται έμπνευση, Καλότυχε». «Ας σου έρθει, Βανγκίσα», είπε ο Ευλογημένος. Τότε ο σεβάσμιος Βανγκίσα επαίνεσε τον σεβάσμιο Ανιασικοντάνια μπροστά στον Ευλογημένο με κατάλληλους στίχους:

«Αυτός ο πρεσβύτερος μοναχός που φωτίστηκε ακολουθώντας τον Βούδα, ο Κοντάνια με την έντονη προσπάθεια·
αποδέκτης ευχάριστων διαμονών, απομονώσεων συχνά.

Ό,τι πρέπει να επιτευχθεί από έναν μαθητή, που ακολουθεί τη διδαχή του Διδασκάλου·
όλα αυτά έχουν επιτευχθεί, από τον επιμελή που εξασκείται.

Με μεγάλη επιρροή, κάτοχος της τριπλής αληθινής γνώσης, επιδέξιος στη γνώση του νου των άλλων·
ο Κοντάνια, κληρονόμος του Βούδα, αποδίδει σεβασμό στα πόδια του Διδασκάλου».

10. Η ομιλία για τον Μογκαλλάνα

218. Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στο Ρατζάγκαχα, στον Μαύρο Βράχο στην πλαγιά του Ισιγκίλι, με μια μεγάλη Κοινότητα μοναχών, περίπου πεντακόσιους μοναχούς, όλοι τους Άξιοι. Ο σεβάσμιος Μαχαμογκαλλάνα εξέταζε με τον νου τη συνείδησή τους, ελεύθερη, χωρίς προσκόλληση. Τότε στον σεβάσμιο Βανγκίσα ήρθε αυτή η σκέψη: «Αυτός ο Ευλογημένος διαμένει στο Ρατζάγκαχα, στον Μαύρο Βράχο στην πλαγιά του Ισιγκίλι, με μια μεγάλη Κοινότητα μοναχών, περίπου πεντακόσιους μοναχούς, όλοι τους Άξιοι. Ο σεβάσμιος Μαχαμογκαλλάνα εξέταζε με τον νου τη συνείδησή τους, ελεύθερη, χωρίς προσκόλληση. Γιατί να μην επαινέσω τον σεβάσμιο Μαχαμογκαλλάνα μπροστά στον Ευλογημένο με κατάλληλους στίχους;»

Τότε ο σεβάσμιος Βανγκίσα, αφού σηκώθηκε από τη θέση του, αφού τακτοποίησε τον άνω χιτώνα του πάνω από τον έναν ώμο, αφού χαιρέτησε με ενωμένες παλάμες προς την κατεύθυνση του Ευλογημένου, είπε στον Ευλογημένο: «Μου έρχεται έμπνευση, Ευλογημένε, μου έρχεται έμπνευση, Καλότυχε». «Ας σου έρθει, Βανγκίσα», είπε ο Ευλογημένος. Τότε ο σεβάσμιος Βανγκίσα επαίνεσε τον σεβάσμιο Μαχαμογκαλλάνα μπροστά στον Ευλογημένο με κατάλληλους στίχους:

«Καθισμένο στην πλαγιά του βουνού, τον σοφό που έφτασε στην πέρα όχθη της δυστυχίας·

οι μαθητές υπηρετούν, κάτοχοι της τριπλής αληθινής γνώσης, που εγκατέλειψαν τον θάνατο.

«Αυτούς περιοδεύει με τον νου, ο Μογκαλλάνα με τη μεγάλη υπερφυσική δύναμη·

εξετάζοντας τη συνείδησή τους, ελεύθερη, χωρίς προσκόλληση.

«Έτσι τον τέλειο σε όλες τις ιδιότητες, τον σοφό που έφτασε στην πέρα όχθη της δυστυχίας·
τον τέλειο σε πολλούς τρόπους, υπηρετούν, Γκόταμα».

11. Η ομιλία για τη Γκαγκκαρά

219. Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στην Τσαμπά, στην όχθη της λιμνούλας της Γκαγκκαρά, με μια μεγάλη Κοινότητα μοναχών, περίπου πεντακόσιους μοναχούς, και επτακόσιους λαϊκούς ακολούθους και επτακόσιες λαϊκές ακολούθους και πολλές χιλιάδες θεότητες. Ανάμεσά τους ο Ευλογημένος υπερέλαμπε σε ομορφιά και σε φήμη. Τότε στον σεβάσμιο Βανγκίσα ήρθε αυτή η σκέψη: «Αυτός ο Ευλογημένος διαμένει στην Τσαμπά, στην όχθη της λιμνούλας της Γκαγκκαρά, με μια μεγάλη Κοινότητα μοναχών, περίπου πεντακόσιους μοναχούς, και επτακόσιους λαϊκούς ακολούθους και επτακόσιες λαϊκές ακολούθους και πολλές χιλιάδες θεότητες. Ανάμεσά τους ο Ευλογημένος υπερέλαμπε σε ομορφιά και σε φήμη. Γιατί να μην επαινέσω τον Ευλογημένο μπροστά του με κατάλληλο στίχο;»

Τότε ο σεβάσμιος Βανγκίσα, αφού σηκώθηκε από τη θέση του, αφού τακτοποίησε τον άνω χιτώνα του πάνω από τον έναν ώμο, αφού χαιρέτησε με ενωμένες παλάμες προς την κατεύθυνση του Ευλογημένου, είπε στον Ευλογημένο: «Μου έρχεται έμπνευση, Ευλογημένε, μου έρχεται έμπνευση, Καλότυχε». «Ας σου έρθει, Βανγκίσα», είπε ο Ευλογημένος. Τότε ο σεβάσμιος Βανγκίσα επαινέσε τον Ευλογημένο μπροστά του με κατάλληλο στίχο:

«Όπως η σελήνη σε ουρανό χωρίς σύννεφα,
λάμπει ο ήλιος σαν να έχει απαλλαγεί από ρύπο·
έτσι και εσύ, Ανγκίρασα, μεγάλε σοφέ,
υπερλάμπεις με τη φήμη σου ολόκληρο τον κόσμο».

12. Η ομιλία για τον Βανγκίσα

220. Κάποτε ο σεβάσμιος Βανγκίσα διέμενε στη Σαβάτθι, στο άλσος του Τζέτα, στο μοναστήρι του Ανάθαπίντικα. Εκείνη την περίοδο ο σεβάσμιος Βανγκίσα, αφού είχε πρόσφατα επιτύχει την Αξιότητα, βιώνοντας την ευδαιμονία της απελευθέρωσης, εκείνη τη στιγμή είπε αυτούς τους στίχους:

«Μεθυσμένοι από την ποίηση περιπλανιόμασταν προηγουμένως, από χωριό σε χωριό, από πόλη σε πόλη·
τότε είδαμε τον Αυτοφωτισμένο, η πίστη εγέρθηκε σε μας.

«Αυτός μου δίδαξε τη Διδασκαλία, τα συναθροίσματα, τις αισθητήριες βάσεις και τα στοιχεία·
αφού άκουσα τη Διδασκαλία του, αναχώρησα στην άστεγη ζωή.

«Πράγματι για το όφελος πολλών, ο σοφός έφτασε στη φώτιση·
των μοναχών και των μοναχών, αυτών που έφτασαν στην οριστική πορεία και είδαν.

«Πράγματι καλή ήταν η άφιξή μου, κοντά στον Βούδα·
οι τρεις αληθινές γνώσεις έχουν επιτευχθεί, η διδαχή του Βούδα έχει εκπληρωθεί.

«Γνωρίζω τις προηγούμενες ζωές, ο θείος οφθαλμός έχει εξαγνιστεί· είμαι κάτοχος της τριπλής αληθινής γνώσης, έχω επιτύχει υπερφυσικές δυνάμεις, είμαι επιδέξιος στη γνώση του νου των άλλων».

Η συλλογή του Βανγκίσα ολοκληρώθηκε.

Αυτή είναι η σύνοψή του -

Η αναχώρηση και η δυσαρέσκεια, οι ευπρεπείς και η περιφρόνηση· με τον Άναντα η καλά ειπωμένη, η πρόσκληση για νουθεσία του Σαριπούττα· περισσότεροι από χίλιοι, ο Κοντάνια, με τον Μογκαλλάνα η Γκαγκγκαρά· με τον Βανγκίσα - δώδεκα.

ΠΑΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΑΥΤΗ ΤΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Η παρούσα μετάφραση αποτελεί μέρος του PaliVerse Project, της πρώτης πλήρους και ενιαίας αγγλικής μετάφρασης του Κανόνα Πάλι, μαζί με τα Σχόλια (Aṭṭhakathā) και τα Υποσχόλια (Ṭīkā) και συνοδεύεται από διαδραστικά εργαλεία μελέτης. Το PaliVerse είναι ένα έργο σε εξέλιξη. Οι μεταφράσεις που δημιουργούνται με τεχνητή νοημοσύνη βελτιώνονται συνεχώς μέσω αναθεωρήσεων και σχολίων από ειδικούς. Το παρόν κείμενο αποτελεί την πιο πρόσφατη μετάφραση κατά την ημερομηνία λήψης.

Ημερομηνία δημιουργίας PDF: 14 Σεπτεμβρίου 2026

ΠΩΣ ΝΑ ΠΑΡΑΘΕΣΕΤΕ ΤΗΝ ΠΗΓΗ

PaliVerse (2026). Ο Τριμερής Κανόνας. Ο Κανόνας των Ομιλιών. 3. Η συλλογή των συνδεδεμένων ομιλιών. 1. Το βιβλίο με τους στίχους. 8. Συνδεδεμένες ομιλίες με τον Βανγκίσα έχει ανακτηθεί από το paliverse.org

© 2026 The PaliVerse Project · Με επιφύλαξη παντός δικαιώματος
Κέντρο Μελέτης και Πρακτικής Βουδισμού Τεραβάδα
Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία εγγεγραμμένη στην Ελλάδα
Το παρόν PDF μπορεί να διανέμεται ελεύθερα για σκοπούς μελέτης και πρακτικής.

PaliVerse.org